

Martinus:

GUDS SKABELSE AF MENNESKET

Hvorfor væsenerne bliver immune over for de religiøse dogmer

For det store flertal af jordens mennesker er Guds plan eller hensigt med mennesket mystik eller en formentlig uløselig gåde. Men dette behøver absolut ikke mere at være tilfældet for det normale, intellektuelle menneske. Det er rigtigt, at de religiøst troende mennesker mener at vide, at bevidstheden og dermed det levende væsen er skabt af Gud. Men dette at tro, at noget er således eller således, er ikke det samme som at vide, at det er således eller således. Derfor er dette, at de levende væsener er skabt af Gud, ikke et svar, der kan tilfredsstille det moderne videnskabeligt eller logisk tænkende menneske. I kraft af dette væsens fremskredne intelligens arbejder det kun i selvopholdelsesdriftens tjeneste. De religiøse dogmer, som ikke kan og ikke er beregnet for at skulle give videnskabelige udredninger eller forklaringer på de evige fakta, bliver det stærkt intelligensbetonede væsen ganske immunt over for. Det interesserer sig kun for, hvad det kan veje og måle. Og da det kun kan veje og måle døde ting, hvilket vil sige: de rent fysiske, regner det i virkeligheden kun med sit fysiske legeme og tror sig ét med det.

Væsenernes bevidsthed er en elektrisk struktur

Når væsenerne kun har kontakt med de rent fysiske materier, kan de umuligt undgå at komme i konflikt eller kortslutning med de øvrige realiteter i livet. For mennesket eller det levende væsen består af mere end lige akkurat dets fysiske organisme. Det består også af et stort område, der ikke er fysisk, men psykisk. Dette, at det er psykisk, betyder, at det fremtræder i stråleformig materie. Denne side af væsenet hører til højereliggende mental-elektriske områder i væsenet. Det samme er jo også tilfældet med naturen, med selve jordkloden. Den er også gennemsyret af elektriske kræfter. Og videnskaben begynder nu at undres over mystiske stråler fra verdensrummet, de kalder "kosmiske stråler". Det er denne hinsides den fysiske organisme fremtrædende elektriske struktur ved det levende væsen, der udgør dets bevidsthed, der i virkeligheden kun er en fællesbetegnelse for væsenets tanker og tankefunktion, begavelse og talenter, viden og viljeføring, moral eller væremåde, sympatier og antipatier. Og det er hele denne kombination af elektriske eller radiofoniske kræfter, der ligger til grund for, hvordan den fysiske organisme formes.

Væsenerne begynder at vandre fremad imod en ny verdensopfattelse

Ved at lære at kende den psykiske side ved det levende væsen kommer man til at se, at den fysiske organisme absolut ikke er det primære ved samme væsen. Den er noget underordnet, der netop er blevet til som et redskab for bevidsthed og ikke omvendt. Det er ikke bevidstheden, der er skabt som et redskab for organismen. Men der er blot den forskel, at bevidstheden kan man ikke se, men derimod den fysiske organisme. Og det er derfor, at den overtro efterhånd-

den kom ind i det materialistiske menneskes sind, at den fysiske organisme er det virkelige væsen, således at ud over den var der ikke noget som helst. Men denne materialisme er nu vældigt på retur, fordi man er blevet alt for kendt med, at der forekommer en hel verden bestående af stråler og bølger hinsides den fysiske verden. Og hvorfor skulle den elektriske verden så ikke også eksistere bag de levende væseners organisme. Og med denne indstilling er væsenet begyndt at vandre fremad mod en ny verdensopfattelse.

Alle ulykkelige skæbner er kortslutninger, deres ophav er kommet i til universets grundtone

Men da den totale viden om denne stråleformige eller åndelige verden bag den fysiske omfatter mere, end hvad intelligens i sig selv kan løse eller udregne, kan mennesket ikke blive bevidst i nævnte verden uden ved at få udviklet de evner, med hvilke det kan skabe kontakt med de områder, der ligger uden for intelligens-evnens rækkevidde. Disse evner er kærligheden og intuitionsevnen. Og det er på disse evner, at hele verdensaltets store skabelsesproces er baseret. Derfor bliver nævnte skabelsesproces udelukkende til glæde og velsignelse for alle levende væsener. Dette afslører sig som kendsgerning overalt i skabelsesprocessens slutfacitter. Her forekommer der ikke én eneste skabelse, som ikke i sit slutfacit bliver til glæde og velsignelse for levende væsener. Så længe det levende væsens bevidsthed ikke rummer det humane talent, hvilket vil sige: føler denne skabemetode som sit eget livs absolutte kærlighedsmission over for alt levende, afviger det altså i skabelse eller energiudløsning fra naturens store skabelsesproces. Men dette, ikke at være i kontakt med denne vældige skabelsesmetode, er det samme som, at ens bevidsthed og væremåde dermed må være i en tilsvarende kortslutning med nævnte store skabeevne eller universets grundtone. Disse kortslutninger oplever væsenet på det fysiske plan som mord, drab, had, fjendskab, bitterhed, vrede eller i form af alt det, der er ukærligt, egoistisk og selvdyrkende. Alle ulykkelige skæbner er således i virkeligheden kun en række kortslutninger, som væsenet er kommet i til universets grundtone.

Det store formål med al fysisk skabelse, al materie og al bevægelse

Men lidelser, hvilket vil sige kortslutningernes virkninger, udvikler væsenets humane talenter. Det får en større og større sympatisk følelse for sine medvæsener, dyr og mennesker og ligeledes også for naturen. Efterhånden bliver denne humane evne til en faktor, der i forbindelse med væsenets intelligensevne bliver intellektualiseret og bevirker dermed, at væsenet stadig forstands- og følelsesmæssigt kommer mere og mere i kontakt med universets grundtone. Kortslutninger bliver sjældnere og sjældnere, og væsenet begynder at fremtræde som "det fuldkomne menneske i Guds billede". "Mennesket i Guds billede" er jo kun det samme som mennesket, der er blevet i kontakt med selve livet. Det nænner aldrig nogen sinde at udløse handlinger, der ikke er til glæde og velsignelse for levende væsener. Denne forvandlingsproces er alle levende væsener underkastet. Og da naturen eller Guddommen aldrig i noget som helst tilfælde kommer ud for ikke

at kunne gennemføre sin skabelse, bliver alle levende væsener til "mennesket i Guds billede". Dette er det store mål med al fysisk skabelse, al fysisk materiers bevægelser, al fysisk energiudløsning lige fra orkanen bag havets brænding til den varme sommerbrise bag den bølgende kornmark. Ingen som helst bevægelse ligger uden for dette formål.

Intet som helst levende væsen kan undgå at blive fuldkomment

Og da lidelserne kun er udtryk for menneskets egne selvbestaltede kortslutninger på grund af manglende viden, bliver disse kortslutninger ligeledes i deres slutfacit til glæde og velsignelse, idet de giver individet den humane evne, hvilket igen er det samme som evnen til sjæleligt at fornemme lidelsen alle vegne, hvor vi siden hen måtte blive vidne til den hos de andre levende væsener. Og da dette selvfølgelig bevirker, at man tilsidst ikke kan nænne at udløse denne lidelse, sparer man altså sig selv for at komme ud i nye kortslutninger på dette specielle område, i hvilket kortslutningen fandt sted. Og således bliver man ført fra kortslutning til kortslutning i alle de felter, hvor man ingen viden har, men ikke i de felter, hvor den humane evne ikke blot er en teoretisk viden, men også udgør en sjælelig tilstand til kunstigt at opleve lidelsen i sig selv. Intet som helst væsen kan således undgå at blive fuldkomment. Alle lidelser i verden er altså en smeltedigel, hvor alle inhumane væsener bliver omdannet til humane væsener, som efter denne totale forvandling ikke mere kan komme i kortslutning med altets grundtone.

"A. viden", "B. viden" og "C. viden"

Men vi kan se denne forvandlingsproces, der således foregår med alle væsener, særligt i den menneskelige omskabelse. Al livsoplevelse fremtræder i tre stadier. Disse har jeg kaldt "A-stadiet", "B-stadiet" og "C-stadiet". Igennem deres vågne dagsbevidsthed oplever væsenerne forskellige begivenheder. Disse begivenheder giver dem efterhånden erfaringer, der igen er det samme som viden. Denne viden har jeg kaldt A. viden. Meget af denne viden har væsenerne stor brug for. Den påvirker deres væremåde, og de vænner sig til at leve efter denne viden i de givne felter, som den repræsenterer. Og den er da blevet til B.viden. Men idet den således går over i væsenernes daglige væremåde, bliver den en selvfølgelig vane, som de udløser ganske uden at skulle tænke på den. Samme viden er da blevet til automatfunktion. Den udløses nu af et talent, hvilket vil sige, et underbevidst hjerneorgan, som har udviklet sig ved de mange gentagelser. Talentet har sit sæde i skæbneelementet i overbevidstheden, hvor det kan overleve den fysiske organismes undergang og som følge heraf sammen med mange andre udviklede talenter være automatisk medvirkende til skabelsen eller opbygningen af den nye organisme i væsenets næste fysiske jordliv. Det er dette sidste stadium af oplevelsernes virkninger, jeg har kaldt C. viden.

Væsenernes udvikling

Som vi her har set, skaber enhver slags øvelse talentkerner, der igen kan udløse automatfunktioner. Igennem umådelige tider har vi således udviklet talent ef-

ter talent, som blev til de evner og den begavelse, af hvilken hele vort væsens fremtræden i dag består. Alle vore kropslige organfunktioner såvel som vore evner og anlæg på andre områder er således lidt efter lidt overgået fra, i længst forsvundne tider, hver især i sin særlige fysiske periode at have været "A. viden", blev derefter til "B. viden" og senere til den "C. viden", som disse udgør i dag. Og således har vi i vor vågne dagsbevidsthed igennem umådelige tider bygget alle vore i dag fremtrædende automatfunktioner op. Vi har kunnet blive ved med at føje stadig nye talenter og evner til. Det er denne proces, vi kender under begrebet "udvikling". Og således er vor organisme og hele vor psyke igennem hundrede tusinder og atter hundrede tusinder af år blevet til det geniale guddommelige kunstværk, som vor samarbejdende fysiske og åndelige organisme og bevidsthed allerede udgør i dag, skønt nævnte for den overordentlige store parts vedkommende endnu ikke har nået dets totale, fuldkomne stadium.

Det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse

Menneskene har også i dag "A. viden", der vil blive til "B. og C. viden", blive til talenter og automatfunktioner i kommende organismer og tilværelser. Det er blandt andet alle de ufærdige viljeføringer og handlinger, der i dag lader menneskene leve i ulykkelige tilstande eller skæbner. De ulykkelige skæbner eller lidelserne afføder igen det humane talent til automatfunktion, og hvorved det bliver selvfølgelig for menneskene at tilgive og atter tilgive deres næste. Man får således efterhånden indbygget både den virkelige viden om universet og den heraf følgende omdannede væremåde til automatfunktion, hvorefter man da fremtræder som "mennesket i Guds billede efter hans lignelse", får "kosmisk bevidsthed", bliver ét med vejen, sandheden, livet og evigheden og dermed ét med Gud. Guds plan med mennesket er sket fyldest. Det er blevet en kærlighedens og visdommens lyseffekt i Guds evige stråleglorie.